

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΔΗΜΟΥΣΑΝ ΨΥΧΗΝ ΤΟΥ.

Τώρα ποῦ χαμοκέρασα μοσχοβουλᾶν στή φτέρη,
 Ποῦ ἀνοίγει τάνθη ἢ μυγαλιά,
 Ποῦ κρυφοσμίγουν τὰ πουλιά
 Καὶ παίζουν τέρι, τέρι·

Τώρα ποῦ ντύθηκεν ἡ γῆ νυφιάτικο στολίδι —
 Ἄχ ναί! — καὶ ἡ θάλασσα χρυσῆ
 Λαμποκοπάει, ποῦ πᾶς ἐσὺ
 Στὸ θλιβερὸ ταξεῖδι;

Χῦσαι, ψυχῆ, μιὰ δέσει στους οὐρανοὺς καὶ στάσου
 Καὶ μὴ στὸ μαῦρο χῶμα, μὴ
 Ἀφίνης τῶμορφο κορμί
 Καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά σου!

Ψυχῆ! μὲ ἀφίνεις ἔρημον, ψυχῆ λαχταρισμένη!
 Λέτε πῶς κλαίγω, πῶς πονῶ,
 Ἀγγέλοι, ποῦ στὸν οὐρανὸ
 Τὴν πᾶτε δειλιασμένη!

Κρατῆστε, ἀγγέλοι, τὰ φτερά, καὶ αὐτὴ νὰ σταμα-
 τήση

Σταῖς ὁμορφιαῖς τῶν λουλουδιῶν
 Κεὶ στὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν
 Τὰ μάτια νὰ γυρίση.

Ὅχι! παιχνίδια νὰ μὴ ἰδῆ ἐδῶ στὸν κόσμον κάτω,
 Μήτε λουλούδια δροσερά!
 Ν' ἀκούση μόνον θλιβερά
 Τραγοῦδια τοῦ θανάτου.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΗΕΛΠΙΣ.

Ἐν ἀκροστιχίδι.

Ὅρα τὴν ἐν τῷ παρόντι φυλλαδίῳ μουσικῆν.

Ἐλα, φίλη τῆς ψυχῆς μου,
 Ποῖν ἢ μοῖρα μᾶς φθονήση,
 Τὴν ζωὴν ὅπου θὰ σῶσῃ
 Νὰ ὑμνήσωμεν μαζῆ.

Λυκαυγῆς εἶν' ἡ νεότης,
 Καὶ ὁ ἔρωσ τὴν χρυσώνει,
 Ἀλλ' ἐξαίφνης ξημερώνει,
 Καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ.

Πτηνὸν πένθος, ἐπλανώμεν
 Εἰς τὴν γῆν χωρὶς ἐλπίδα,
 Πλὴν ἐν δακρυῶν σου εἶδα,
 Κ' εἶδα τὴν ζωὴν εἰς σέ.

Ἴρις συμπαθῆς μ' ἐφάνης,
 Φῶς γλυκὺ τοῦ παραδείσου,
 Ἐλχρά ἦτον ἡ μορφή σου,
 Κ' οἱ πλεξίδες σου χρυσαῖ.

Σπάνια πλὴν διαμένει
 Εἰς τὴν γῆν ἡ εὐτυχία,
 Κ' εἶναι πλάνης εἰρωνεία
 Τῆς ζωῆς μας ἡ κρηπίς.

Ἄλλ' ἐγὼ ἂν ἀτενίσω
 Ὡς ἀστὴρ ἐξαίφνης δύων,
 « Γράψετε, θὰ πῶ δακρυῶν,
 Κ' εἰς τὸ μῆμα μου Ἑλπίς. »

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ